



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: E. T., narozená X
státní příslušnice Turecké republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců X
sídlem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. OAM-899/LE-BE02-BE02-PS-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2023 č. j. OAM-899/LE-BE02-BE02-PS-2023, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u soudu dne 25. 7. 2023 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodl o zajištění žalobkyně

v Zařízení pro zajištění cizinců X (dále jen „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 28. 10. 2023.

Obsah podání účastníků řízení

2. V podané žalobě žalobkyně obecně tvrdila, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejích práv. Žalovaný podle ní vycházel z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a v návaznosti na něj nesprávně posoudil otázku nezbytnosti jejího zajištění a nemožnosti využití mírnějších institutů, což odůvodnil toliko obecnými a vnitřně rozpornými úvahami, aniž by se zabýval přiměřeností zásahu do osobní svobody žalobkyně, její situací a situací její rodiny. Skutkové závěry žalovaného považuje za nepravdivé a rozporné s obsahem správního spisu. Též délku zajištění považuje žalobkyně za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, jehož odůvodnění je nepřezkoumatelné.
3. Žalobkyně konkrétně připomněla, že byla zajištěna spolu se svou rodinou (matkou, otcem a třemi bratry). Jelikož jsou všichni bratři nezletilí, byla celá rodina umístěna do Pobytového střediska X, takže žalobkyně v ZZC X zůstala zcela sama. Je přitom ve věku blízkém věku mladistvého, neboť 18 let dovršila teprve dne 3. 4. 2023. Proto je nutné zohlednit její věk a fixaci na rodiče a nezletilé bratry. Žalobkyně tvrdí, že u ní oddělení od rodiny vyvolalo úzkostné stavy a panický strach ze samoty.
4. Žalobkyně se dále domnívá, že její protiprávní jednání nedosahovalo intenzity, která by vyžadovala nezbytně její zajištění, že byly dány okolnosti odůvodňující užití mírnějších institutů, zejména uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný ani nezohlednil charakter porušení povinností žalobkyně. Argumentace o nemožnosti uložení zvláštního opatření neodpovídá stavu věci, podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky (dále jen „ČR“) ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince.
5. O délce doby zajištění pak má žalovaný rozhodovat s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, vždy však má dbát oprávněných zájmů cizince. Délku zajištění shledává žalobkyně extenzivní, jelikož uvedla svou totožnost, plně kooperuje a nepáchá žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Není tedy dostatečně prokázáno, že by nerespektovala případné správní vyhoštění.
6. Žalobkyně tak uzavřela, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod, která byla jako součást ústavního pořádku ČR vyhlášena usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb., (dále jen „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Proto též navrhla, aby byl podané žalobě přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s.
7. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak dospěl k přesvědčení, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu pouze s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo ZZC, pokud nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují

oprávněné důvody domnívat se, že byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.

8. Žalovaný z informací poskytnutých Policií ČR podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobkyně byla rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice, (dále jen „policejní orgán“) ze dne 26. 6. 2023 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěna do ZZC za účelem správního vyhoštění. Žalobkyně byla dne 25. 6. 2023 spolu s ostatními cizinci kontrolována hlídkou Policie ČR, které předložila občanský průkaz Turecké republiky, ale nepředložila platný cestovní doklad ani doklad opravňující ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě tohoto vzniklo důvodné podezření, že žalobkyně pobývá v ČR neoprávněně. Se žalobkyní byl dne 26. 6. 2023 v přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o výsledku, jehož obsah žalovaný zrekapituloval a konstatoval, že z výpovědi nevyplývalo nic, co by jí bránilo podat žádost o mezinárodní ochranu před zadržením a umístěním do ZZC. Je zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádala pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Je zde zřejmé nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti vycestovat z ČR a mařit výkon rozhodnutí. Podle žalovaného není žalobkyně ani vyloučena z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Proto žalovaný dospěl k závěru, že byly dány důvody zajištění, neboť mírnější donucovací opatření ve formě zvláštních opatření by bylo zcela nedostatečné a neúčinné. Žalovaný konečně uvedl, že ke dni 31. 7. 2023 je žalobkyně stále zajištěna a další rozhodnutí v její věci nebylo vydáno.

Podstatný obsah správního spisu

9. Ve spisu je založena kopie občanského průkazu žalobkyně, který vystavila Turecká republika.
10. Dne 26. 6. 2023 policejní orgán žalobkyni poučil, že podle § 3a písm. a) bodu 4 zákona o azylu je oprávněna v řízení o zajištění cizinců učinit Policii ČR prohlášení o mezinárodní ochraně, a to ve lhůtě do 7 dnů. Téhož dne policejní orgán žalobkyni vyslechl za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka. V protokolu je před započítáním výsledku shrnuto, že žalobkyni dne 25. 6. 2023 v 8:30 hod. zadržela hlídka policejního orgánu na dálnici D2 při silniční kontrole. Řidič vozidla (dodávkový automobil) na znamení hlídky nezastavil a rychlou jízdou se snažil hlídce uniknout, poté vozidlo nechal stát u objektu bývalého JZD a utekl. Ve vozidle bylo nalezeno celkem osm cizinců, kteří nebyli schopni prokázat oprávněnost pobytu na území ČR, mezi nimi i žalobkyně.
11. Žalobkyně měla podle obsahu protokolu uvést následující: Je státní příslušnicí Turecka, svobodná, bezdětná a spolu s ní jsou na služebně rodiče a sourozenci. V Turecku žijí v Istanbulu v bytě činžovního domu. Dne 16. 6. 2023 letecky odcestovali z Istanbulu do Srbska. Cestovní pas nechala převaděčům v Srbsku, kteří je převedli do Maďarska. Cílem cesty mělo být Německo, kde se chtěli jako rodina usadit. Cestu pořizoval otec, ještě v Turecku zaplatil převaděčům 15 000 €. Srbsko-maďarskou hranici překročili ilegálně tím, že podlezli hraniční plot. Následně žalobkyně popsala další podrobnosti cesty s tím, že si museli dávat pozor, aby je nikdo neviděl. Potvrdila, že řidič nereagoval na výzvu hlídky policejního orgánu a začal ujíždět, následně zastavil někde ve slepé uličce a utekl. Celou dobu jízdy z Maďarska jel řidič dost riskantně, jeho totožnost nezná. Dále k dotazům policejního orgánu uvedla, že není nemocná, zastupitelský úřad své země informovat nechce, v Německu chtěli žít jako rodina lepší život, v Turecku vystudovala střední školu. Ví, že je

na území ČR neoprávněně a že pro pobyt na území schengenského prostoru potřebuje vízum, o které nežádala. V jiné evropské zemi rodina nezůstala, protože chtěla do Německa. Žalobkyně nemá v úmyslu zůstat na území ČR, v jiném členském státě nežádala o mezinárodní ochranu, v ČR nemá žádné vazby. Příbuzné má v Turecku (dědečka a babičku). Návratu do Turecka jí nic nebrání (policejní orgán se výslovně tázal na hrozbu pronásledování, nebezpečí uložení trestu smrti či hrozbu války). Případné rozhodnutí zakazující vstup na území Evropské unie pro ni ale bude velkým zásahem do soukromého a rodinného života, protože by chtěla žít s rodiči a sourozenci v Německu. Ke spisovému materiálu nenavrhla další doplnění. Uvedla, že nemá problém, aby celá rodina byla ubytována v zařízení pro cizince, než policejní orgán rozhodne o jejich případném návratu do Turecka. Žalobkyně uvedla, že nikdy nebyla stíhána nebo souzena. Paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč a pokutu za neoprávněný vstup na území ČR uhradí namíste.

12. Tentýž den (26. 6. 2023) policejní orgán rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění z území členských států Evropské unie spolu se zákazem vstupu na toto území po dobu 1 roku. Současně téhož dne policejní orgán samostatným rozhodnutím podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobkyni zajistil za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů, konkrétně ode dne 25. 6. 2023 do dne 23. 8. 2023. Žalobkyně obě rozhodnutí převzala od policejního orgánu do vlastních rukou za přítomnosti tlumočnice.
13. Dne 30. 6. 2023 žalobkyně podala prostřednictvím policejního orgánu žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl sepsán protokol. Daktyloskopické otisky žalobkyně neprocházejí systémem EURODAC.
14. Dne 4. 7. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž shrnul obsah spisu s důrazem na protokol o výsledku žalobkyně ze dne 26. 6. 2023. S ohledem na § 46a zákona o azylu posoudil, zda je nutné ponechat žalobkyni v zajištění i během správního řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně do ČR přicestovala v automobilu řízeném neznámým řidičem nelegálně bez cestovního dokladu, víza, či povolení k pobytu. Tím dle žalovaného potvrdila svůj vztah k právnímu řádu, přičemž žalovaný nemá za prokázané, že by se v tomto mělo něco změnit a že by žalobkyně setrvala na území ČR po celou dobu správního řízení. Žalobkyně si jistě byla vědoma svého nelegálního pobytu, což nikdy nepopřela, a naopak uvedla, že na území ČR přicestovala za pomoci převaděčů za vysokou úplatou s cílem dostat se do Německa. S určitostí si uvědomovala, že takovým způsobem se mezi státy legálně necestuje. Žalovaný proto neměl důvod věřit tvrzení, že by v ČR zůstala po celou dobu správního řízení. Žalobkyni bylo rozhodnutím Policie ČR uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a za účelem jeho realizace byla umístěna v ZZC, neboť v opačném případě by s ohledem na svou výpověď pokračovala v nelegální cestě do Německa. Žalobkyně opakovaně sdělila, že její cílovou zemí je Německo, nikoliv ČR. V Německu chce pracovat a zajistit si lepší život. Je proto jisté, že by po propuštění ze ZZC žalobkyně pokračovala v cestě do Německa.
15. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nikde nežádala o azyl. V ČR nemá žádné sociální a ekonomické vazby, v Turecku žije její babička a dědeček, její rodiče a 3 sourozenci jsou s ní v ČR. Žalobkyně tak nemá ani tento subjektivní důvod zdržovat se na území ČR po dobu správního řízení. Místo pobytu má hlášeno v Turecku, a nikoliv v ČR, takže zde opět chybí důvod pro to, aby setrvala na území ČR po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Navíc na Policii ČR uvedla, že z Turecka odcestovala z ekonomických důvodů do Německa, kde chce pracovat a lépe žít. Ve vlasti jí nehrozí žádné nebezpečí, ale chtěla by žít s rodiči a

sourozenci v Německu. Ohledně zdravotního stavu žalobkyně uvedla, že je zdravá a nesdělila ani jiné důvody, které by ji řadily mezi zranitelné osoby. Odcestování do Německa za lepší životem tak svědčí jen o účelovém využití žádosti o mezinárodní ochranu. V Maďarsku ani v žádné jiné zemi, přes kterou cestovala, žalobkyně o mezinárodní ochranu nepožádala. Učinila tak až poté, co byla zajištěna Policií ČR za účelem realizace vyhoštění. Z její výpovědi nevyplývalo nic, co by jí bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.

16. Žalovaný tak považoval za zřejmé, že účelem jednání žalobkyně bylo oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jejího vyhoštění, neboť hrozba jejího návratu do vlasti se po zajištění stala reálnou. Žalovaný je přesvědčen, že osoba, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k podání žádosti přistoupí bezprostředně poté, co k tomu má příležitost.
17. Žalovaný uzavřel, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Též považoval za prokázané, že v případě zrušení zajištění by žalobkyně po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany nesetrvávala na území ČR a pokračovala by nelegálním vycestováním do Německa. Propuštěním žalobkyně by tak byl ohrožen průběh řízení. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně rovněž není vyloučena z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, protože není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Dle jejího vyjádření je zdravá, v ČR se pohybuje s rodiči a třemi bratry, rovněž věkem nespadá do žádné z chráněných kategorií a nesdělila ani jiné důvody, které by ji řadily mezi zranitelné osoby.
18. V souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu se žalovaný též zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobkyně zajištěna po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Třebaže žalovaný považuje žádost za účelovou, neposoudil ji jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, dle kterého lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou v případě, že žadatelka podala žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle judikatury může být žádost z tohoto důvodu zamítnuta, pouze pokud žadatel jako jediný důvod žádosti uvede snahu vyhnout se vyhoštění. Jelikož ještě nebyly provedeny veškeré úkony správního řízení ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze v tuto chvíli vyloučit, že bude nezbytné žádost standardně posuzovat z hlediska naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění na maximální zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů, tedy v délce základní šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 27 odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyně tak bude zajištěna v ZZC nejdéle do dne 28. 10. 2023.
19. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni předáno dne 4. 7. 2023 za telefonické asistence tlumočnicka do tureckého jazyka.
20. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 14. 7. 2023 žalovaný vyzval žalobkyni k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na pohovoru dne 18. 7. 2023 v ZZC. Při tomto pohovoru žalobkyně za přítomnosti tlumočnicka (jiného než dne 26. 6. 2023, tentokrát do kurdského jazyka, zatímco u policejního orgánu bylo tlumočeno do tureckého jazyka) uvedla, že v Turecku měla problémy kvůli své národnosti, protože je Kurdka. Ve škole jí nadávali a vysmívali se jí. S politikou nemá nic společného, pouze otec měl problémy. Na dotaz, proč tyto skutečnosti neuvedla Policii ČR při výsledku dne 26. 7. 2023, žalobkyně

namítla, že nebyla vyslýchána, protože mluvil pouze její otec, policisté jí sdělili, že předložený text odpovídá tomu, co vypověděl její otec, a že jestli s tím souhlasí, tak ať to podepíše. Sama žalobkyně se stranou HDP (poznámka soudu: kurdská Lidově demokratická strana, turecky *Halkların Demokratik Partisi*, kurdsky *Partiya Demokratik a Gelan*) nemá nic společného. Po návratu do vlasti by žalobkyni nic nehrozilo, ale pokud by ji vzali na vysokou školu, tak by mohla mít problémy s tím, že je Kurdka. Neví, jestli byl otec členem nějaké strany, ale pracoval pro stranu HDP a měl kvůli politice nějaké problémy, protože ho několikrát policie odvezla. Dětem nic neříkali, možná něco ví matka. V místě, kde žalobkyně bydlela, bylo asi 20 % Kurdů a Turci se k nim špatně chovali. Nebylo možné si stěžovat, jinak by jim Turci nadávali ještě víc. V rámci Istanbulu se i přestěhovali, ale problémy to nevyřešilo. V Turecku má babičku, strýce a tety. Její otec by s návratem do vlasti nesouhlasil. Ve vlasti problémy s bezpečnostními orgány neměla, s vyřízením cestovního dokladu potíže neměla. O mezinárodní ochranu v ČR požádala proto, že tak rozhodl otec. Někdo otci řekl, že pokud nepožádají o azyl, budou vráceni do Turecka, což otec odmítl. V Maďarsku o azyl nepožádali, protože je tam nezadrželi. Kdyby nebyli zadrženi v ČR, tak by pokračovali v cestě do Německa. V Německu má strýce (bratr matky), otec tam má kamarády. Jsou s nimi v kontaktu. Žalobkyně další důvody pro svou žádost neuvádí. V průvodním dotazníku pak žalobkyně ve zbytku uvedla totožné údaje o své osobě jako při výpovědi u policejního orgánu a že je muslimského vyznání.

Posouzení žaloby soudem

21. Hned na úvod musí soud konstatovat, že žaloba sice byla podána osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti kladené na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ale není včasná, jelikož nebyla podána ve lhůtě podle § 46a odst. 7 zákona o azylu.
22. Podle § 46a odst. 7 zákona o azylu lze totiž žalobu proti rozhodnutí ministerstva o zajištění, prodloužení doby trvání zajištění a o nepropuštění podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.
23. Přesto však soud nemohl žalobu odmítnout jako opožděnou, neboť by tím neústavně zasáhl do právní jistoty žalobkyně, kterou žalovaný nesprávně v závěru napadeného rozhodnutí poučil o tom, že žalobní lhůta činí 30 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, „*ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci...*“ Z těchto zásad přitom Ústavní soud dovodil, že pokud se účastník řízení při podání žaloby řídil nesprávným poučením správního orgánu či soudu a žalobu podal ve lhůtě podle poučení, jež se mu dostalo, odmítnutí takové žaloby jako opožděné by neústavně narušovalo princip důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost státu a v akty státu, a jako takové je nelze připustit (srov. též nálezy ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. II. ÚS 618/01, nebo ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11). S ohledem na uvedené tedy soud projednal tuto opožděnou žalobu věcně.

24. V této souvislosti je třeba předeslat, že nesprávné poučení je důsledkem toho, že žalovaný zcela zjevně aplikoval již neúčinné znění zákona o azylu, konkrétně znění účinné do 30. 6. 2023, ač ve výroku napadeného rozhodnutí deklaroval, že se řídí tímto zákonem ve znění pozdějších předpisů (tj. i ve znění zákona č. 173/2023 Sb., který byl platný a také nabyt účinnosti ještě před vydáním napadeného rozhodnutí). V daném případě se neaplikuje ani přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 173/2023 Sb., jelikož v souladu s § 46a odst. 6 větou první zákona o azylu je v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění prvním úkonem v řízení vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 7. 2023, a proto i samotné řízení bylo zahájeno až po 1. 7. 2023, kdy nabyt účinnosti zákon č. 173/2023 Sb., který mj. zkrátil žalobní lhůtu na 15 dnů z původních 30 a prodložil maximální možnou délku zajištění ze 120 na 180 dnů.
25. Užití nesprávného (znění) právního předpisu však samo o sobě nepředstavuje takovou nezákonnost, jež by nutně musela vždy vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. V tomto směru je namíste kasační zásah správního soudu, jen mohlo-li mít použití nesprávného právního předpisu za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publikované pod č. 1926/2009 Sb. NSS).
26. Stejně tak je tomu i tehdy, pokud by výsledek řízení sice mohl být jiný, ale jen v neprospěch žalobce. Nelze totiž předpokládat, že by žalobce usiloval o zhoršení své právní situace, resp. takto motivovanou žalobou by vybočil z mezí subjektivní přípustnosti žaloby a vlastní procesní legitimace. Byť v případě rozhodnutí o zajištění cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) se věc správnímu orgánu nevrací k dalšímu řízení, a proto takovým závazným právním názorem soudu by se výjimečně situace žalobkyně nemohla v dalším průběhu řízení zhoršit, ani v takové situaci ale nelze předpokládat, že by smyslem podané žaloby bylo namítat, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z příliš mírné právní úpravy a měl být na žalobkyni přísnější. Je tedy nezbytné pouze vyhodnotit, zda v důsledku aplikace nesprávné právní úpravy nebyla právní pozice žalobkyně zhoršena. Soud přitom dospěl k závěru, že nikoliv.
27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), protože neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku SDEU ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS). Takové vady však neshledal.
28. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nepožádal o nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

29. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
30. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
31. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].
32. Na úvod soud připomíná, že jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců [srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31]. Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
33. Soud v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.
34. K výkladu důvodu zajištění aplikovaného v Případě žalobkyně se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci *J. A. proti Slovinsku*, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění* a jednak *podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (bod 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému

řízení (bod 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).

35. V případě žalobkyně byly shora uvedené podmínky vyplývající ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“) a zákona o azylu splněny. Zaprvé, žalobkyně byla zajištěna za účelem správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 26. 6. 2023 a žádost o mezinárodní ochranu podala až v ZZC.
36. U žalobkyně existují též objektivní okolnosti, na jejichž základě se lze domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s úmyslem pozdržet či zmařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. V prvé řadě měla žalobkyně jakožto zletilá osoba možnost přístupu k azylovému řízení již dříve, a to v Srbsku a posléze v Maďarsku, kde, jak sama vypověděla, byla přes noc ubytována v hotelu. Kromě toho měla žalobkyně možnost požádat o mezinárodní ochranu již při svém zadržení, případně zajištění policií na území ČR, namísto toho ale měla při výslechu na cizinecké policii sdělit, že v ČR o mezinárodní ochranu žádat nechce. K podání žádosti tak přistoupila až poté, co bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění a zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Současně je nutno zohlednit, že žalobkyně uváděla, že se chce s rodinou dostat do Německa, protože se tam žije lépe. Je tedy zjevné, že rozhodnutí o správním vyhoštění tomuto jejímu cíli zjevně brání, a lze se proto oprávněně domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla prostředkem, jak takto vzniklou překážku budoucího pobytu žalobkyně na území členských států EU odstranit. Ostatně v pozdějším výslechu žalobkyně výslovně připustila, že motivátorem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla právě hrozba vyhoštění rodiny do země původu.
37. Soud má za to, že je též reálné naplnění účelu tohoto důvodu zajištění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017-25).
38. I tato podmínka pro zajištění žalobkyně podle citovaného ustanovení zákona o azylu je naplněna. Zajištění žalobkyně efektivně naplní cíl spočívající v její dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění (v případě negativního výsledku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu), přičemž současně zde nejsou na první pohled patrné překážky, které by bránily reálné možnosti navrácení žalobkyně do země původu.

39. V této souvislosti je třeba připomenout, že při posouzení podmínek zajištění podle citovaného ustanovení se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 182/2019-41).
40. *K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávnosti zjištěného skutkového stavu* soud připomíná, že podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23 [SJS 27/1994] platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“ Soud se neztotožnil se žalobkyní, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo vágní. Vágní je spíše podaná žaloba, která obsahuje jen minimum konkrétních tvrzení. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí podrobně hodnotil výpověď stvrzenou žalobkyní dne 26. 6. 2023 před policejním orgánem a srozumitelně uvedl, na základě jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru o obavě, že by žalobkyně v případě propuštění ze zajištění mohla zmařit účel případného pozdějšího správního vyhoštění (žalobkyně vědomě přicestovala nelegálně za pomoci převaděčů, popřela úmysl v ČR žádat o mezinárodní ochranu, usiluje z ekonomických důvodů o to, dostat se do Německa, k ČR nemá žádné vazby a návrat do Turecka odmítá). Stejně tak nelze seznat, že by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl nepravdivé skutečnosti, které neodpovídají obsahu správního spisu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
41. Na str. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí je také správně uvedeno, že žalovaný na základě výsledku žalobkyně věděl, že žalobkyně přicestovala na území ČR společně s otcem, matkou a třemi nezletilými bratry, tj. žalovaný tuto okolnost nepřehlédl. Pokud z ní nedovozoval konkrétní závěry, je tomu tak proto, že tuto skutečnost patrně nepovažoval za relevantní z hlediska splnění zákonných podmínek pro zajištění žalobkyně. S takovým závěrem se ale soud nemůže bez dalšího ztotožnit.
42. Na jednu stranu je zletilost žalobkyně (i mezinárodním) právem uznávaný důvod, proč je na její postavení možné již nahlížet samostatně a nezávisle na situaci jejích rodičů a tří nezletilých bratrů. V dané věci tak není bezprostředně aplikovatelná ani judikatura Ústavního soudu k zajišťování rodin (např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), jelikož žalobkyně není pečovatelem ani rodičem nezletilých dětí. Situace nezletilých bratrů a rodičů totiž není v mezích platného právního řádu na situaci žalobkyně závislá a ze zajištění žalobkyně neplyne pro zbylé členy rodiny právní ani nepřekonatelná faktická povinnost se žalobkyní setrvávat. Přesto však nelze přehlížet, že i přes svou zletilost je žalobkyně dle všeho po faktické stránce nedílnou součástí rodiny zahrnující její nezletilé sourozence.

43. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu, jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.
44. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo *rodina s nezletilým dítětem* nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
45. Ze zákonem stanovené definice zranitelné osoby tedy vyplývá, že ji naplňují nejenom nezletilí bratři žalobkyně a rodiče, kteří se o ně starají, ale rodina jako celek. Pojem rodina sice nelze vykládat extenzivně tak, že by zahrnovala sebeširší rodinu, ale již samotné jazykové znění § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu vylučuje, aby se tento pojem vztahoval jen na samotné rodiče a jejich nezletilé děti. Nutně může zahrnovat i další osoby, jinak by totiž nebylo zapotřebí vedle sebe uvádět pojem rodiče a rodina s nezletilými dětmi. Takovými dalšími osobami přitom logicky mohou být zejména zletilí sourozenci nezletilých dětí, pokud fakticky nadále sdílejí tentýž úzce pojímaný rodinný celek (ne tedy např. již provdaní, resp. ženatí zletilí sourozenci, i kdyby reálně sdíleli v zemi původu obydlí se svými rodiči a nezletilými sourozenci).
46. Napadené rozhodnutí přitom v posledním odstavci na straně 4 svého odůvodnění dospívá k závěru, že žalobkyně není zranitelnou osobou, ačkoliv současně konstatuje, že žalobkyně se v ČR pohybuje s rodiči a třemi bratry. Výslovně přitom zmiňuje, že z hlediska věku nespadá do žádné z kategorií vyjmenovaných v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a že nesdělila ani jiné důvody, jež by ji měly řadit mezi zranitelné osoby. Z toho vyplývá, že žalovaný má buď za to, že zletilé osoby (nerodiče) nemohou být členem rodiny s nezletilými dětmi, nebo že žalobkyně byla povinna aktivně tvrdit, že je členem rodiny i přes svou zletilost.
47. S tím se ale soud ztotožnit nemůže. Jak již uvedl výše, žalovaným citovaná právní úprava výslovně počítá s tím, že členem rodiny jakožto zranitelnou osobou může být i zletilá osoba odlišná od rodiče, jinak by totiž formulace zákona byla nadbytečná (duplicitní). Kromě toho, žalovaný musí při svém posouzení hodnotit zjištěný skutkový stav komplexně a nemůže se (obzvláště při identifikaci zranitelných osob) omezovat jen na výslovné přihlášení se zadrženého cizince k takovému právnímu postavení. Ze správního spisu přitom bylo patrné, že žalobkyně je ve věku blízkém věku mladistvých, je svobodná a žije spolu se svými rodiči, s nimiž také absolvovala celou cestu. Ze správního spisu neplyne jakákoliv známka toho, že by se žalobkyně s ohledem na svůj věk chovala nezávisle a jakkoliv se s odkazem na svou zletilost od rodičů a svých nezletilých sourozenců distancovala. Za daného stavu, pokud žalovaný chtěl uzavřít, že žalobkyně není členem rodiny s nezletilými dětmi (zranitelnou osobou), bylo jeho povinností blíže specifikovat, z jakých okolností takový závěr vymykající se obsahu shromážděného spisového materiálu dovozuje. Samotný věk žalobkyně, jen nedávno přesáhnuvší 18 let, takovou okolností zcela zjevně být nemůže.
48. Ohledně zjištěného skutkového stavu soud nadto nepřehlédl, že později po vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně dne 14. 7. 2023 při výpovědi v souvislosti s její žádostí o

mezinárodní ochranu uváděla některé skutečnosti odlišně oproti tomu, jak byla zaznamenána její výpověď u policejního orgánu dne 26. 6. 2023. Soud nemohl bez dalšího akceptovat tvrzení žalobkyně, že od policejního orgánu dostala jen k podpisu to, co sdělil její otec, protože pro tuto skutečnost chybí ve správním spise jakýkoliv podklad a ani žalobkyně se v podané žalobě této skutečnosti nedovolává a nenabízí konkrétní důkazní prostředky, jež by případně mohly potvrdit pravdivost jejího pozdějšího tvrzení. Byť by bylo možné zvažovat jisté indicie, že tomu tak mohlo být (v situaci zadržení více cizinců se může takový postup jevit – soud však zdůrazňuje, že jde o postup nezákonný a za určitých okolností i představující trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby – jako časově úsporný a hospodárný, s ohledem na kulturní a náboženské prostředí, z něž pochází rodina žalobkyně, mohl být žalobkyní i jejími rodiči preferován a požadován, přičemž k takovému postupu mohl tíhnout i tlumočnick z jazyka tureckého), tyto indicie jsou samy o sobě nedostačující a bez konkrétních důkazních návrhů a tvrzení žalobkyně nemohou stát jako pevný základ pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Tyto indicie tedy nejsou dostačující k závěru, že se příslušní policisté (popř. tlumočnick) dopustili kázeňského deliktu či dokonce trestného činu a že protokol o výpovědi ze dne 26. 6. 2023 je nepoužitelný.

49. Přesto však v situaci, kdy ani obsah shromážděných podkladů k datu vydání napadeného rozhodnutí neobsahoval žádný viditelný důvod, proč by žalobkyně neměla být členem rodiny s nezletilými dětmi, nelze než na pozdější sdělení žalobkyně *obiter dictum* poukázat, jelikož ještě více posilují (byť jen v pravděpodobnostní rovině) závěr, že žalobkyně i přes nedávno nabytou zletilost

(podle českého práva, otázku zletilosti podle tureckého práva soud ani nemá zapotřebí otvírat) nadále ctí svého otce a přinejmenším po faktické rovině se chová jako další nezletilé dítě z téže rodiny. Z pozdější výpovědi se totiž kromě tvrzené prosté akceptace výpovědi otce jeví, že se svým cestovním dokladem nenakládala ona, nýbrž její otec, a že stejně tak to byl patrně on, kdo rozhodl o tom, že nakonec všichni podají žádost o mezinárodní ochranu.

50. Soud tedy uzavírá, že obsah správního spisu nasvědčuje tomu, že žalobkyně je zranitelnou osobou tak, jak je tento okruh osob definován § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí adekvátní důvod, proč by tomu mělo být jinak. Zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu je totiž každý člen (úzce vnímané) rodiny s nezletilými dětmi, a tedy i čerstvě zletilý sourozenec těchto nezletilých dětí, je-li svobodný a fakticky s nimi a s rodiči sdílí rodinné soužití. Takové osoby však lze podle § 46a odst. 3 zákona o azylu zajistit, jen jestliže porušily opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou jim zvláštním opatřením. Žalovaný netvrdí, že by se snad žalobkyně takového jednání dopustila a ostatně to ani není možné, jelikož žalovaný ani policejní orgán nikdy žalobkyni zvláštní opatření nahrazující omezení osobní svobody neuložili, nýbrž vždy bez respektu k tomu, že je zranitelnou osobou, ihned přistoupili k uložení zajištění. V takové situaci je zajištění žalobkyně zjevně nezákonné pro rozpor s § 46a odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Za daných okolností už bylo zbytečné se zabývat další žalobní argumentací, jelikož napadené rozhodnutí jako celek nemůže obstát.

Závěr a náklady řízení

51. Jak vyplývá z předchozí argumentace soudu, žaloba je důvodná, jelikož závěr žalovaného, že žalobkyně není zranitelnou osobou, nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a je nezákonný (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

52. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). Vyhlášením tohoto rozsudku vzniká žalovanému povinnost bezodkladně žalobkyni propustit ze zajištění [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně, která byla ve věci úspěšná, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila a vynaložení takových nákladů na její straně ani neplyne z obsahu spisu. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. srpna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce